

Súd: Okresný súd Pezinok
Spisová značka: 47C/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1724200090
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Matúšová
ECLI: ECLI:SK:OSPK:2024:1724200090.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Pezinok pred sudkyňou Mgr. Zuzanou Matúšovou v spore veci žalobcu: B. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXXX/XX, XXX XX B., právne zastúpeného ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s. r. o., so sídlom Trnavská 11, 831 04 Bratislava, IČO: 36 857 769, proti žalovanému: Mesto Pezinok, so sídlom Radničné námestie 44/7, 902 14 Pezinok, IČO: 00 305 022, právne zastúpenému ROHUTNÝ&Spol., s.r.o., so sídlom Nová 524/37, 900 23 Viničné, IČO: 53 360 168, na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.520,00 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti istiny vo výške 28 eur a úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 14 eur od 1.1.2022 do zaplatenia a 7,5% ročne zo sumy 14 eur od 1.1.2023 do zaplatenia z a s t a v u j e .

II. Súd žalobu z a m i e t a .

III. Súd žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 06.01.2024 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.520,00 eur spolu s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 760,00 eur od 01.01.2022 do zaplatenia a s 7,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 760,00 eur od 01.01.2023 do zaplatenia. Zároveň žiadal, aby mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Pezinok, katastrálnym odborom pre k. ú. Pezinok ako pozemok parcela reg. „C“, parc. č. XXXX/X o výmere 2 m2, druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie, na ktorom je postavená bytová budova označená súpisným číslom a pozemok parcela reg. „C“, parc. č. XXXX/X o výmere 310 m2, druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasť (uvedené nehnuteľnosti ďalej spoločne aj ako „Pozemky“) K pozemku parc. č. XXXX/X je v časti ťarchy uvedené: na pozemku p. č. XXXX/X vecné bremeno vo verejnom záujme podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. v prospech Mesta Pezinok, zapísané na základe GP č. X/XXXX. Žalobca uviedol, že na Pozemkoch, ktoré sú v jeho výlučnom vlastníctve sa nachádzajú nehnuteľnosti, ktoré z titulu ich spôsobu využitia sú súčasťou urbanistického bloku a verejného dopravného priestoru a ako také prešli do užívania Mesta Pezinok, pričom z tohto dôvodu bolo v súlade so zákonom č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon č. 66/2009 Z. z.“) zriadené menované vecné bremeno, z ktorého dôvodu mal žalobca za to, že jeho vlastnícke právo je nútene obmedzené a on nemá možnosť jeho vlastnícke právo užívať a požívať z neho plody tak, ako

mu garantuje Ústava SR a ďalšia platná legislatíva. Z vyššie uvedeného dôvodu žiadal už v roku 2018 o úhradu finančnej náhrady za obmedzenie jeho vlastníckych práv, pričom v roku 2018 mu bola uhradená suma 1.427,24 eur za roky 2017 a 2018, a v roku 2020 suma vo výške 1.432,20 eur za roky 2019 a 2020. Suma finančnej náhrady bola určená ako všeobecná hodnota nájmu pozemkov v danej lokalite s ohľadom na ostatné kritériá. Podľa žalobcu o oprávnenosti jeho požiadavky na opakované plnenie nebolo v tom čase žiadnych pochyb ani zo strany žalovaného. Aj v roku 2022 požiadavku žalobca listom zo dňa 25.08.2022 o vyplatenie finančnej náhrady za roky 2021 a 2022, ku ktorému predložil znalecký posudok č. 195/2022 zo dňa 27.06.2022 znalca R. B. O.. Žalovaný žalobcovi listom zo dňa 04.10.2022 oznámil, že jeho žiadosti nevyhovie a finančnú náhradu mu nevyplatí, nakoľko má za to, že žalovaný mal nárok len na vyplatenie jednorazovej odmeny za obmedzenie jeho vlastníckeho práva a táto sa premičala dňa 01.03.2012. Podľa žalovaného finančné náhrady, ktoré mu v rokoch 2017 až 2020 vyplatil mali byť ústretovým krokom voči žalobcovi. Následne žalobca cestou jeho právneho zástupcu kvalifikovaným listom zo dňa 24.11.2023 žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia za kalendárne roky 2021 a 2022. Dňa 28.12.2023 mu bola opätovne doručená odpoveď žalovaného, ktorou požiadavku žalobcu opätovne zamietli odkazujúc na rozhodnutia súdov o jednorazovej náhrade za zriadenie vecného bremena. Žalobca sa s uvedeným názorom žalovaného nestotožnil a trval na tom, že náhrada za obmedzenie jeho vlastníckych práv, ktorá vznikla zriadením vecného bremena na pozemkoch v jeho vlastníctve sa poskytuje opakovane, a to do doby trvania vecného bremena, pričom žalovaný je povinný uskutočniť kroky smerujúce k tomu, aby tento stav nebol trvalý. K výške ním uplatnenej sumy žalobca uviedol, že suma 1.520,00 eur bola určená v súlade so závermi znaleckého posudku, v ktorom bola stanovená všeobecná hodnota vyššie uvedených pozemkov a stavieb podľa vyhlášky č. 492/2004 Z. z. o stanovení hodnoty majetku na sumu zaokrúhlene 18.900,00 eur. Z toho pozemok parc. č. XXXX/X - 2 m² v hodnote 339,28 eur a pozemok parc. č. XXXX/X - 310 m² v hodnote 18.596,90 eur. Všeobecná hodnota nájmu bola stanovená na sumu zaokrúhlene 760,00 eur ročne, z toho pozemok parc. č. XXXX/X - 2 m² v sume 13,56 eur ročne a pozemok parc. č. XXXX/X - 310 m² v sume 743,38 eur ročne. Žalobca mal za to, že o túto sumu sa žalovaný na jeho úkor každoročne bezdôvodne obohacuje. Finančná náhrada za rok 2021 bola splatná k 31.12.2021, a preto si žalobca uplatnil z dlžnej sumy vo výške 760,00 eur za rok 2021 úrok z omeškania vo výške 5 % ročne od 01.01.2022 do zaplatenia. Finančná náhrada za rok 2022 bola splatná k 31.12.2022, a preto si uplatnil z dlžnej sumy 760,00 eur za rok 2022 úrok z omeškania vo výške 7,50 % ročne od 01.01.2023 do zaplatenia. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutia slovenských súdov v obdobných právnych veciach.

3. Dňa 07.03.2024 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe, v ktorom uviedol, že žalobca nesprávne právne posúdil predmetnú vec. Žalobca sa domáha náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia, avšak žalovaný mal za to, že nárok na obmedzenie vlastníckeho práva treba posúdiť ako nárok na jednorazovú náhradu, pričom žalovaný zároveň vzniesol aj námietku premičania uplatneného nároku. Žalobca si žalobou uplatňuje nárok na náhradu aj za pozemok parc. č. XXXX/X vedený na LV č. XXXX pre k. ú. B., na ktorom je postavená stavba - bytová budova súpisné číslo XXXX, ktorá však nie je vo vlastníctve žalovaného a v časti C predmetného listu vlastníctva nie je k tomuto pozemku zriadené žiadne vecné bremeno vo verejnom záujme v prospech žalovaného. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že nie je možné žiadať od neho vydanie bezdôvodného obohatenia (sumu 13,56 eur) za obmedzenie vlastníckeho práva k tomuto pozemku. Zákon č. 66/2009 Z. z. nerieši otázku finančnej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, avšak súdnou praxou bolo postupne ustálené, že vlastníčkovi pozemku patrí opakujúca sa náhrada vo výške obvyklého nájomného, v zmysle takejto ustálenej súdnej praxe odôvodnil aj žalobca podľa žalovaného svoju žalobu. Žalovaný mal za to, že s prihliadnutím na aktuálny vývoj rozhodovacej praxe, patrí vlastníčkovi pozemku v prípade náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. jednorazová náhrada, a teda žalobca si podľa žalovaného nesprávne vykladá zákon č. 66/2009 Z. z., ak dospel k záveru, že má nárok na opakovanú náhradu. V tejto súvislosti žalobca považoval za potrebné poukázať aj na otázku premičania, nakoľko vychádzajúc z ním uvádzanej rozhodovacej praxe súdov, mal za to, že nárok na náhradu za dotknuté vecné bremeno si mohol žalobca uplatniť v lehote 3 rokov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. od 1. septembra 2009 do 1. septembra 2012. Žalovaný mal za to, že tým, že žalobca si uplatňuje nárok na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva žalobou zo dňa 06.01.2024, teda po uplynutí stanovenej lehoty, je tento ním uplatnený nárok premičaný. Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 19.06.2024, na ktorom žalobca zbral späť ním podanú žalobu v časti sumy 28,00 eur spolu s príslušenstvom z dôvodu, že táto suma sa týkala pozemku parc. č. XXXX/X o výmere 2 m², ku ktorému nie je zriadené vecné bremeno v prospech žalovaného. Vo zvyšku žalobca zotrval na ním podanej žalobe. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil, zotrval na svojej doterajšej argumentácii a poukázal na rozsudok NS SR zo dňa 29.02.2024, ktorý sa zaoberal právnym posúdením primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z. z. Žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby zo strany žalobcu súhlasil. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinami založenými v spise, a to najmä žiadosťou o vyplatenie finančnej náhrady (nájmu) za užívanie pozemkov zo dňa 25.08.2022, odpoveďou žalovaného na žiadosť o vyplatenie finančnej náhrady (nájmu) za užívanie pozemkov zo dňa 04.10.2022, výzvou na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 24.11.2023, odpoveďou žalovaného na výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 20.12.2023, výpisom z LV č. XXXX vedeným pre k. ú. Pezinok, znaleckým posudkom č. 195/2022 vypracovaným znalcom R.. B. O. dňa 27.06.2022, pričom zistil nasledovný skutkový stav vo veci.

5. Žalobca je podľa LV č. XXXX vedeného pre k. ú. B. výlučným vlastníkom pozemku parcely registra „C“, parc. č. XXXX/X o výmere 2 m², druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie, na ktorom je postavená bytová budova označená súpisným číslom. Právny vzťah k uvedenej budove je evidovaný na LV č. XXXX. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vlastníkom tejto bytovej budovy nie je žalovaný a že k tomuto pozemku nebolo zriadené vecné bremeno v súlade so zákonom č. 66/2009 Z. z., z ktorého dôvodu žalobca zbral ním podanú žalobu v časti uplatnenej náhrady a zodpovedajúceho príslušenstva za dotknutý pozemok späť. Žalobca je zároveň výlučným vlastníkom pozemku parcely reg. „C“ parc. č. XXXX/X o výmere 310 m², druh pozemku: Zastavaná plocha nádvorie, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasť, pričom k tomuto pozemku vzniklo s účinnosťou od 01.07.2009 vecné bremeno vo verejnom záujme podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. v prospech žalovaného, ktorá okolnosť nebola medzi stranami sporná. Na dotknutom pozemku sa nachádza inžinierska stavba - komunikácia. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný vyplatil žalobcovi v roku 2018 sumu 1.427,24 eur a v roku 2020 sumu vo výške 1.432,20 eur. Žalobca vyzval žalovaného listami zo dňa 25.08.2022 a zo dňa 24.11.2023 na vyplatenie sumy vo výške 1.520,00 eur, ktorú určil na základe znaleckého posudku č. 195/2022 zo dňa 27.06.2022. Žalovaný listami zo dňa 04.10.2022 a zo dňa 20.12.2023 žalovanému oznámil, že ním uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného neuspokojí.

6. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „CSP“) žalobca môže vziať žalobu späť.

7. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

8. Vzhľadom na to, že žalobca vzal svoju žalobu čiastočne späť v časti uplatnenej istiny vo výške 28,00 eur a jej zodpovedajúcemu úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 14,00 eur od 01.01.2022 do zaplatenia a 7,5% ročne zo sumy 14,00 eur od 01.01.2023 do zaplatenia a žalovaný so späťvzatím žaloby v tejto časti súhlasil, súd výrokom I. tohto rozsudku konanie v tejto časti zastavil.

9. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

10. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

11. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. vlastníak pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

12. Podľa § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“) kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

13. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

14. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

15. Podľa § 100 ods. 2 OZ premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

16. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

17. Súd mal po vykonanom dokazovaní za to, že predmetom sporu je žalobcom uplatnený peňažný nárok, ktorý si žalobca uplatnil titulom bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo prísť z dôvodu, že žalovaný má zriadené vecné bremeno k pozemkom vo výlučnom vlastníctve žalobcu a toto vecné bremeno má charakter opakovaného plnenia. Súd mal za to, že v danom prípade neprichádza do úvahy priznanie náhrady žalobcovi za užívanie dotknutých pozemkov z titulu bezdôvodného obohatenia, t. j. za užívanie pozemkov žalovaným bez právneho dôvodu, ale do úvahy prichádza len posúdenie nároku ako náhrady za zriadenie vecného bremena resp. (inak povedané) náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu.

18. Spornou v danom prípade bola otázka, či náhrada za vecné bremeno má charakter jednorazovej náhrady alebo opakujúceho sa plnenia. V minulosti boli k tejto problematike vydané rozdielne rozhodnutia. Aj žalobca v priebehu konania poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 9Co/72/2020 zo dňa 12.05.2021, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Michalovce č. k. 11C/14/2019-86 zo dňa 06.12.2019, ktorým bola priznaná žalobcovi ako vlastníkovi pozemkov primeraná náhrada za užívanie pozemkov v jeho vlastníctve žalovaným a nárok na plnenie titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie verejného priestranstva. Dotknutý rozsudok však podľa názoru súdu nezodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít, ktoré posudzujú náhradu za vecné bremeno rozdielne. Súd je pri svojom rozhodovaní povinný postupovať tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, čo je stav, kedy každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustálenou rozhodovacou praxou, sa v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozumejú rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 01.01.1993 pod pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané) ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 06.03.2017, sp. zn. 3Cdo 6/2017). Do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky pod tento pojem nespádajú (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.10.2017 sp. zn. 6Cdo 129/2017). Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich viacerých rozhodnutiach riešil otázku, či vlastníak pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške

ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecného záväzného predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej praxi dospel k záveru, že aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. patrí k zákonným vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva, čím sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej aj ako „zákon č. 182/1993 Z. z.“). Obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku, ktoré oprávňuje obec držať a užívať daný pozemok, neprislúcha konkrétnej osobe, ale obci ako druhovo vymedzenému subjektu a obmedzenie vlastníckeho práva je odôvodnené verejným záujmom. Zriadenie vecného bremena tak predstavuje spôsob, ako vyriešiť dlhodobo neusporiadané vzťahy k pozemkom vo vlastníctve iných osôb, na ktorých sa nachádzajú povolené stavby, ktoré boli pôvodne vo vlastníctve štátu a podľa osobitných predpisov prešli na obce resp. vyššie územné celky. Zákon č. 182/1993 Z. z. ani zákon č. 66/2009 Z. z. vyslovene neuvádzajú, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Rozhodnutím sp. zn. I. ÚS 474/2013 však Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z. z. neuvádza, že vecné bremeno podľa ust. § 23 ods. 5 tohto zákona vzniká len za náhradu, je potrebné, pri nedostatku právnej úpravy náhradu za vzniknuté vecné bremeno dovodiť zo všeobecne uznávaných právnych princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj základného práva vlastníť a užívať majetok (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 89/2008). Aj pokiaľ ide o vecné bremeno vzniknuté na základe ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je na mieste, aby bola vlastníkovi pozemku poskytnutá primeraná náhrada, ktorá by mala byť primeraná podľa všeobecných náhrad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MCdo 2/2014). Ak rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona, nemôže to byť iné ani pri zriadení vecného bremena podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., nakoľko obe zákonné vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, ktorými sú obmedzenie vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným súkromnoprávnym prvkom, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, a preto aj náhradu za vecné bremeno zriadené podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je potrebné považovať za jednorazovú, ktorú okolnosť potvrdil aj Ústavný súd SR napríklad v náleze sp. zn. PL. ÚS 42/2015 alebo uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 323/2017. So zreteľom na uvedené dospel súd k záveru, že v predmetnej veci je nevyhnutné rozhodnúť v súlade s vyššie uvedenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, z ktorej je možné vyvodiť jednoznačný záver, že v prípade žalobcom uplatneného práva na zaplatenie náhrady za zriadenie vecného bremena sa jedná o jednorazovú odplatu, a teda ho nie je možné priznať vo forme opakujúceho sa plnenia, ako to navrhol žalobca. Na uvedenom nič nemení ani tá okolnosť, že žalovaný v priebehu času po vzniku vecného bremena na pozemku vo vlastníctve žalobcu, žalobcovi dvakrát vyplatil peňažnú náhradu, raz v roku 2018 a raz v roku 2020.

19. Nárok žalobcu na náhradu za vecné bremeno je právom majetkovej povahy a ako také podlieha premlčaniu, a to v 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 101 OZ, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V tomto prípade premlčacia doba začala plynúť okamihom účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. dňom 01.07.2009 a uplynula dňa 01.07.2012. Vzhľadom na žalovaným dôvodne vznesenú námietku premlčania súd žalobcovi právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno nemohol priznať, nakoľko žalobca si ho uplatnil na súde žalobou až dňa 06.01.2023, t. j. až po uplynutí premlčacej doby.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

22. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

23. Súd priznal žalovanému v súlade s ust. § 255 CSP nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, nakoľko mal za to, že žalovanému je potrebné pričítať vo veci plný úspech. Žalobca vzal svoju žalobu v priebehu konania čiastočne späť, nakoľko k pozemku parcele registra „C“, parc. č. XXXX/X o výmere 2 m², druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie vedenom na LV č. XXXX pre k. ú. B. nebolo zriadené vecné bremeno v prospech žalovaného, čím podľa názoru súdu zavinil čiastočné zastavenie konania, ktoré je potrebné mu pričítať v tejto časti ako jeho neúspech, a teda je potrebné ho považovať za úspech žalovaného. Súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, čím mal žalovaný úspech v spore aj v tejto časti. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie písomne v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Pezinok.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.